

Az az éhség volt, az úrökön át zabáló,
újabb úrbe harapó lobos éhség,
az a sistersgő, vörös óriás,

csak a kavargó égbolt, túl a testen,
táguló köd a földi percben,
és a fekete égen nem is volt más,

testek beszéltek iszonyú,
üszkös nyelven, kék lánggal égve
át az időn: füstölgő csillagok.

Próbáltam, persze, szépen élni,
de csak az anyaggal bírtam szóba állni,
és megijesztett, hogy belül mi ragyog.

Markó Béla

BEDO1922

Vajon hogyan lehetne
anyámat észben tartani,
tudtam, hogy kéne mégis
kapaszkodónak valami,

már elsüllyedt a földben,
s majd elmerülhet bennem is,
nem elég fogadkoznom,
kellene érte tennem is,

hát itt van ez a password,
vagy jelszó, ha így érthetőbb,
mert úgyis ott hunyorgok
folyton a képernyő előtt,

sehol sincs már az ajtó,
amely hajdan megnyílt velem,
illendő lenne mégis
anyámnak visszaintenem,

persze, mikor kijöttem,
nem volt neki még jelszava,
és nem volt „szeszám, tárulj”,
csak kínkeserves jajszava,

de ma ezért cserében
csakis általa léphetek
egy képzelt új világba,
hol verseket és képeket,

időjárás-jelentést
és állatövi jegyeket,
imádságot vagy pornót,
s mi kell még, minden egyebet,

múltat, jelent, jövőndőt
nap mint nap újra megkapok,
s ha kinyitom az ajtót,
már megint ugyanott vagyok,

ám végre nem felejttem,
hogy ezerkilencszázhuszon-
kettőben Bedő Berta
világra jött, és átúszom

a villámfényes égen,
s talán valahol meglelem,
bár háttal ül nekem most
egy virtuális fellegen,

míg beírom a jelszót,
egy másodpercig hallgatok,
s a sikolyt egybegyűjtöm,
mit vissza úgysem adhatok.

RETRÓ

(*curriculum vitae*)

Hány táblát lelepleztem,
hány szobrot felavattam,
míg árleszállítás volt
az égi lerakatban,

hősökkel megjelöltük
Erdély ránc eső részét,
és kellőképpen nagy volt
a részvétel s a részvét,